Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 4 (944) * miercuri 22 ianuarie 1964 * 8 pag. 30 bani

CÎTE DRUMURI DUC SPRE NOTA 10

E prima zi de școală după vacanță. La Școala medie din Negrești, regiunea Maramureș, copiii gălăgioși — cum sînt copiii — își amintesc, după obiceiul lor, cu voce tare, despre concursul de săniuțe pe Valea Turului Unii, mai veseli, cîntă cît îi ține gura — cîntece de pe aici, din Oaș

Și uite-așa, pe stradă-i hărmălaie mare

Și dintr-o dată, ciudat. Copiii își schimbă înfățișarea. Mi se pare că visez. Mă frec la ochi. De unde, imaginea nouă, persistă. În fața mea, copiii s-au prins într-un dans cu țîrîit de cetere. Și capetele lor mici și rotunde se leagănă, întocmai păpușilor cu cheie, la stînga și spre dreapta, în ritmul dansului oșenesc

Și fețele astea, mici și ghidușe, seamănă formidabil, cînd cu nota 10, cînd cu nota 9!

Cu siguranță — îmi zic eu — acestea nu pot fi decît Șomle Ana, Andron Angela, Pismiș Rodica din clasa a V-a A. Ele învață întotdeauna foarte bine. De jur-împrejurul horei se îmbulzesc și alți copii. Cei doi de aici sînt Șerban Ioan și Szilagy Vasile — colegi de bancă și foarte buni prieteni. Sînt în afara horei și se tot străduie să intre în joc. De ce nu reușesc încă? O voce subțire ca un clopoțel îmi șoptește la ureche:

— Anul trecut, amîndoi învățau foarte bine. Dar s-au culcat pe laurii rezultatelor frumoase și nu s-au străduit să le mențină. Acum au medii de 7, de 8. Au și medii de 9. Dar sînt hotărîți să redevină ceea ce au fost. Vor să învețe ca Șomle Ana, Vasilache Angela, Labina Rodica...

— Și care-i „secretul“ notelor lor bune? — am întrebat eu vocea care mă însoțea.

— Uite, de pildă, Șomle Ana, președinta detașamentului, n-a lăsat niciodată lecțiile nescrise și neînvățate. La ore este mereu activă, fiind bine pregătită. Andron Angela, Labina Rodica, Vasilache Angela pun multă bază pe studiul individual, pe atenția la ore. Iar Sarca Viorica, președinta grupei este o colegă bună. Ea o ajută la învățătură pe Mureșan Maria Cînd Mureșan Vasile s-a accidentat și a fost imobilizat în pat, din primăvara trecută pînă în toamnă, se duceau pe rînd, la el acasă, îi explicau fiecare lecție nouă, îl ajutau să-și pregătească, ca și cum ar fi fost la școală, temele. Atunci merita să-i vezi! Mureșan a dat examenele și a promovat cu bine clasa

— Spune-mi, l-am întrebat pe interlocutorul meu care, ați ghicit era Catalogul — și care este drumul pe care vor să meargă acești pionieri?

— De fapt, după cum ai văzut, sînt mai multe — al studiului individual, al perseverenței, al prieteniei și toate duc spre același țel: însușirea unor cunoștințe temeinice, veni repede răspunsul așteptat Chiar dacă unii copii au ajuns mai greu, la rezultate bune la învățătură, toți acești 31 de pionieri vor să meargă pe acest drum, al învățăturii perseverente, fără „pauze“. Ei doar se pregătesc să devină cu adevărat schimbul de mîine al constructorilor socialismului Aceasta presupune dragoste de muncă, cunoștințe temeinice

— Și acum, rogu-te, o ultimă întrebare: de ce țin ei așa de mult la nota asta, la 10?

— De ce? Pentru că peste ani, cînd vor fi chemați să-și ia locul pe șantier, în uzine și pe ogoare, ei să poată răspunde cu toții: „Sîntem pregătiți cum se cuvine! Putem începe munca!“

E. SKIBINSKI

3

1

2

LA BRAȚ CU IARNA

Zile geroase de ianuarie. Stau la geam și privesc trecătorii mînați de treburi și de... ger. Deodată îmi vine în minte un gînd: Oare cu ce se ocupă după orele de cursuri pionierii? Doar ei iubesc iarna care le oferă atîtea bucurii. Pentru a primi un răspuns, am ieșit în stradă. Și ca să aflați și voi răspunsul, mi-am luat aparatul fotografic, am făcut colțul pe calea Plevnei și..

...Iată-mă în fața Școlii de 8 ani nr. 154 din București. Cîțiva pionieri curățau de zor zăpada. Bravo lor! (foto 1).

.. În Floreasca s-au ridicat blocuri turn de toată frumusețea. Le-ați văzut, desigur, în multe fotografii, chiar în „Scînteia pionierului“. Nu peste multă vreme vor apărea și alte construcții noi Aici se va construi și un patinoar. Deocamdată aici e larmă și pîrtia e minunată pentru săniuș (foto 2).

...Orele petrecute în clasa bine încălzită și luminată au luat sfîrșit. Un bulgăre de zăpadă a poposit pe căciula lui Ionel și „conflictul“ e gata. Zăpada se transformă în pulbere, iar pionierii, adevărați luptători, fac larmă și rîd din toată inima (foto 3).

Foto-text: GR. PREPELIȚA

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR:

GRUPA NOASTRA

Ionescu Niculina, președinta grupei I din detașamentul claselor a VII-a de la Școala de 8 ani din comuna Celaru, raionul Caracal are un carnet în care obișnuiește să-și noteze acțiunile principale ce se organizează în grupă. Carnetul are file rezervate pentru diferite aspecte cum ar fi: învățătura, activități culturale, muncă patriotică, drumeții, sport. Notările din acest carnețel sînt scurte și totuși spun mult. Dacă pe baza lor Niculina și-ar fi alcătuit un jurnal de însemnări el ar fi sunat astfel:

...„Acum cîteva zile am rămas după ore împreună cu tovarășa dirigintă și cu cei mai buni pionieri din grupă să discutăm despre situația la învățătură. Eram mulțumiți că de cînd Căpățînă Ion a fost discutat în adunarea de grupă, s-a apucat mai serios de învățătură, primește note mai bune, iar Stamate Marian, care anul trecut era corigent la matematică, are acum note de 8 și 9. În grupă mai sînt totuși elevi slabi. Dicu Stana nu știe cum să învețe, nu are un program de lucru, Rezean Maria nu știe cum se iau notițe ș.a.m.d. Iată de ce am hotărît să organizăm o adunare de grupă cu tema: „Cum învățăm?" Ilie Gheorghe și Mitrică Maria au împărtășit din experiența lor în organizarea timpului, în folosirea notițelor la învățătură, iar tovarășa dirigintă ne-a vorbit despre pregătirea temelor la limbile străine. La sfîrșitul adunării s-au prezentat și cîteva din cele mai îngrijite caiete ale pionierilor din grupă.

...Nu de mult, într-o recreație am surprins o discuție între doi pionieri din grupă.

— Știi, mi-a scris Vasilică, fostul nostru coleg, care e acum la Caracal, că la ei în clasă s-a organizat ceva interesant: o seară de „minuni" în eprubetă.

— Am o idee! sări celălalt pionier. Să vorbim cu tovarășa profesoară de chimie.

M-am dus chiar atunci la tovarășa profesoară, așa că în pauza următoare toată grupa cunoștea despre noua noastră acțiune. Ne-a cerut mult timp pregătirea experiențelor. Toți pionierii însă au lucrat cu pasiune. A fost o acțiune reușită.

...N-aș putea spune că astăzi n-am fost emoționați. Și nu numai eu, ci toți pionierii din detașament. Acum cînd ne apropiem de 14 ani, ne gîndim din ce în ce mai mult la carnetul roșu de utemist, cu care vom schimba cravata purpurie.

Astăzi l-am invitat în mijlocul nostru pe tovarășul secretar al Comitetului comunal U.T.M. Dînsul ne-a vorbit despre munca utemiștilor în gospodăria colectivă. Ne-a invitat să le cunoaștem munca. Vom merge negreșit.

...Ieri după-amiază, președinta detașamentului ne-a anunțat că ziua de mîine este dedicată muncii patriotice. N-am întrebat-o ce sarcini ne revin pentru că știam. Încă de la începutul lunii ne luasem angajamentul să ne ocupăm de „Parcul tineretului" din comună. Cu multă vreme înainte de ora stabilită toți pionierii din grupă erau prezenți la locul indicat.

...E duminică. Detașamentul nostru prezintă un program artistic la căminul cultural: coruri, dansuri, poezii, recitări. Fetele din grupa noastră, atît cele de la dansuri cît și solistele de muzică populară Mitrică și Ionescu au fost mult aplaudate. E și firesc, doar au luat locul întîi la concursul pentru „Cel mai bun solist vocal" organizat în unitate. Cu băieții mai avem de furcă. Nu prea vor să meargă la echipa de dansuri..."

Aceste acțiuni au fost organizate în grupa Niculinei într-o singură lună. Între timp, pionierii grupei au mai dat și o mînă de ajutor pe la gospodăria agricolă colectivă, s-au ocupat și de aspectul clasei lor, au făcut și sport... Unele acțiuni au fost organizate din inițiativa grupei. La altele, grupa a participat alături de toți pionierii din detașament. De fiecare dată a fost multă veselie, entuziasm. Nu degeaba se spune că în această grupă nu te plictisești niciodată.

R. ADRIAN

PRIMUL 10

Prima zi din noul trimestru.

...Afară fulgii mari de nea își desfășoară „baletul" prin fața ferestrelor, parcă din ce în ce mai mirați că prietenii lor de pînă ieri nu le mai dau acum nici o atenție. Și așa este. Copiii sînt acum atenți la cu totul altceva. Ochii le sînt ațintiți la tablă unde în fața unor exerciții destul de complicate de matematică stă colegul lor Ceaușu Octavian.

De fapt Octavian nu stă. El rezolvă cu multă ușurință și exactitate exercițiul dat. În ochii colegilor se citește bucuria. Octavian a învățat foarte bine. Asta o confirmă și caietul de teme, bine îngrijit, scris ordonat și cu atenție. Tovarășul profesor zîmbește mulțumit și... Uraaa!... Primul 10 din noul trimestru și-a făcut intrarea victorioasă în catalogul clasei a VII-a. De aceea, sînt bucuroși atît Octavian, colegii cît și tovarășul profesor.

BLAJU GERMINIA
cl. a VII-a
Școala de 8 ani Prunișor,
raionul Tr. Severin

O vizită și multe învățăminte

Deși afară e o zi mohorîtă de iarnă cu frig și ceață noi tot ne-am încolonat în curtea școlii și am pornit la drum. Unde? La gospodăria colectivă din comuna noastră. Împreună cu tovarășa profesoară de agricultură am hotărît să facem o vizită la sectorul zootehnic al gospodăriei.

Iată-ne deci ajunși. Mai întîi tovarășa profesoară ne-a vorbit despre felul cum sînt amplasate adăposturile pentru vite. Apoi am văzut cum sînt preparate nutrețurile, cum sînt insilozate, și în cele din urmă am intrat să vedem vitele. Am văzut amenajările din grajd, jgheaburile, ventilatoarele pentru reîmprospătarea aerului. În dreptul fiecărei vaci se afla cîte o tăbliță care indica producția de lapte. Un tovarăș îngrijitor care avea la îndemînă o țesală și o perie ne-a arătat cum trebuie curățate vitele. Apoi fiecare dintre noi am aplicat practic cele explicate.

În ziua aceea am avut multe de învățat. Și de atunci mulți dintre noi am hotărît să devenim zootehnicieni.

AVRAMESCU ELENA
cl. a VII-a,
Școala de 8 ani
Cislău

CU ȘALUPA

Mămica trebuia să plece cu șalupa... Nu i-am șoptit nimic despre ora deschisă la care trebuia să fiu prezentă. Ce se putea întîmpla dacă lipseam eu, Velceov Ecaterina? Sînt atîția dintr-a șasea care se pot duce, mi-am zis în gînd. Și iată-mă legănată pe ape, cu șalupa. Ce bucurie!

Cînd m-am întors, toți pionierii din grupa mea erau furioși. Am încercat să-i lămuresc. Puteam s-o las pe mama...?

Nu m-au crezut, așa cum n-au crezut cînd absentind de la o repetiție le-am spus aproape plîngînd (doar îi voi convinge!) — am fost la spital.

Ce colegi! Auzi, să te critice că ai absentat!...

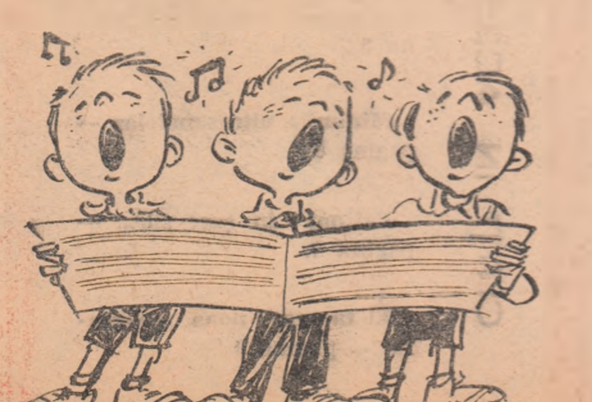
(După corespondența colectivului de conducere al grupei nr. 2 clasa a VI-a B, Școala medie „Ștefan Plavăț", Orșova).

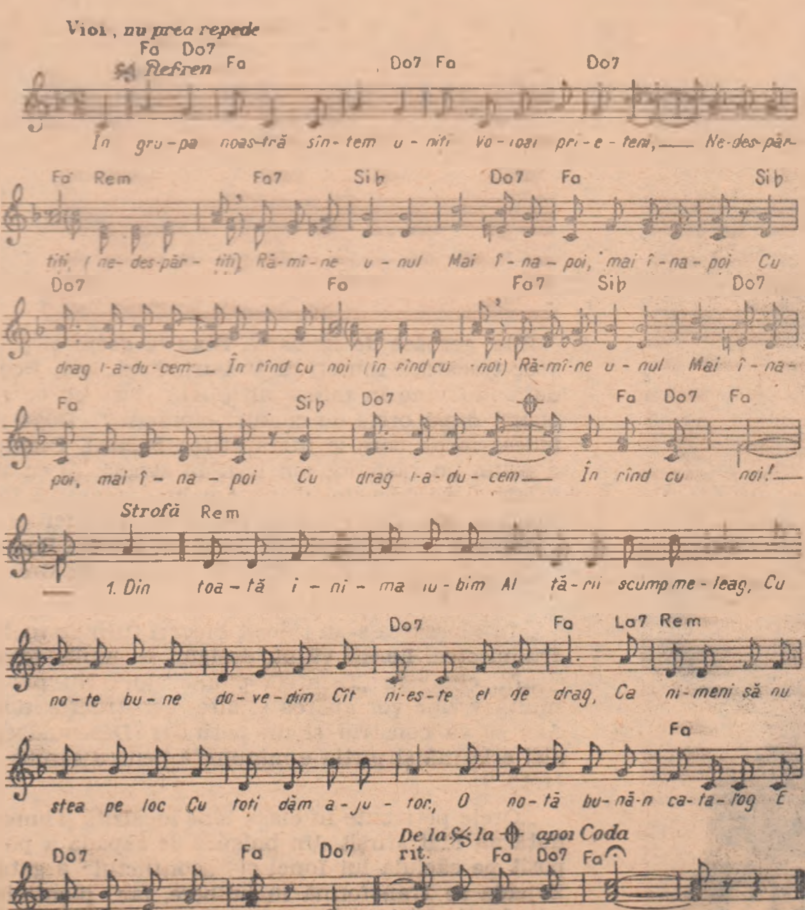
CÎNTECUL GRUPEI

Muzica: ELLY ROMAN

Versurile: ȘTEFAN TITA

Nota redacției: Dirijorii formațiilor corale de elevi pot alege una din cele două variante, la măsurile 7—8 și 15—16: sau cu notele ținute de la, sau cu repetarea silabelor „nedespărțiți și în rînd cu noi. Această alegere, făcîndu-se în funcție de posibilitățile de execuție ale corurilor.

Din toată inima iubim
Al țării scump meleag,
Cu note bune dovedim
Cît ni-este el de drag.
Ca nimeni să nu stea pe loc
Cu toți dăm ajutor.
O notă bună-n catalog
E fala tuturor!

Refren:

În grupa noastră
Sîntem uniți
Voioși prieteni,
Nedespărțiți!
Rămîne unul
Mai înapoi?
Cu drag l-aducem
În rînd cu noi!

Cînd stringem fier ca unul toți,
Nu pierdem un minut,
Și pîn-la zece de socoți,
Un munte-a și crescut!
Oriunde știm că folosim
Ne ducem ca în zbor
Și munca noi o împlinim
Cu dragoste și spor

Refren...

În timpul liber bucuroși
La joacă ne-avîntăm,
Da-n sport ne-ntrecem furtunoși:
Jucăm, nu ne jucăm...
Afară de-i albastru cer
Sau nori de iarnă grea,
Cu suflet cald de pionier
Noi veseli vom zburda!

Un sat ca multe altele

Pe șoseaua națională, între Făgăraș și orașul nou Victoria, se află multe sate. Ca mărgelele pe un fir de ață. Și fiecare își are strălucirea lui. M-am oprit într-unul, Voila. Un sat ca multe altele, cu oameni harnici și primitori, cu copii silitori și veseli. Zic sat, zic case. Dar pare un oraș, iar casele sînt adevărate vile, cu apartamente moderne. Pe linia principală. așa se spune pe-aici șoselei. afli mai întîi școala. biblioteca căminul cultural. apoi farmacia, magazinul universal. cooperativa de croitorie — tot ce-i necesar. Căci astăzi colectivistul din Voila învață. fie la „agrotehnice", fie la seral. citește literatură beletristică. de specialitate. merge la film, privește la televizor. Țăranul pe care cu decenii în urmă l-au umilit exploatatorii. l-au călcat în picioare drepturile, trăiește astăzi o altă viață. Țăranul de astăzi e cu totul altfel decît cei de ieri despre care copiii află din cărți sau povestirile părinților. De altfel au mai aflat-o și-n alt chip.

Era prin noiembrie. În colectivă se împărțiseră roadele, așa că puteau organiza sărbătoarea recoltei. Și așa a fost. După defilare, unde fiecare sector a avut un car alegoric, colectiviștii. și alături de ei pionierii au vizitat expoziția de mașini agricole. Și tare le-a mai așezat inginerul cu tîlc... Un plug stă pricăjit lîngă un tractor. o coasă și o seceră lîngă combină, iar o sapă e rezemată de-o prășitoare mecanică... Copiii au putut să vadă și mai bine diferența dintre uneltele vechi și mașinile noi, moderne. cu care este înzestrată an de an agricultura noastră socialistă.

Pionierii din comuna Voila trăiesc alături de părinții lor o viață nouă, fericită. Învață, se odihnesc. petrec în mod plăcut timpul liber. Au tot ce le trebuie pentru aceasta! Iată-i în clasă. La lecție răspunde Radu Gheorghe. fiul tovarășei Radu de la sectorul de păsări. Fiul învață. se străduiește. știe de la părinți să prețuiască munca, s-o iubească. Învață bine și Grădinar Ilie, și Gabor Mariana, și Dreptu Ana. Învață bine majoritatea pionierilor și școlarilor. De asemenea. ei citesc mult. La bibliotecă sînt patru-cinci mii de volume. și cititorii. nenumărați. Știu că din cărți au atîtea de învățat!

Din cărți și din viață. Iată-i acum în vizită la sectorul zootehnic al gospodăriei colective. Tovarășul președinte Paul Kogălniceanu le-a vorbit despre dezvoltarea gospodăriei. Crescătorii de animale Ioan Dobre și Vasile Ciungaru i-au condus în sector. Și au avut ce vedea. Avutul gospodăriei a crescut mult! La casa-laborator. inginerul Lucian Biaga le-a demonstrat prin grafice rezultatul agrotehnicei înaintate. le-a arătat mai multe soiuri de semințe, au privit la microscop boabe în diferite stadii de dezvoltare... În grădinița din fața sediului gospodăriei au privit panoul de onoare. Printre fotografiile fruntașilor erau și cele ale lui Petru Vulcu și Ioan Pop — amîndoi foști pionieri.

Pionierii de ieri... Dar și pionierilor de astăzi le e dragă gospodăria: au ajutat în primăvară la grădina de legume. În vară la secărit-griul. iar în toamnă la culesul porumbului... Ajutînd. au învățat.

Părinți și copii. Peste tot sînt împreună. Alături. În sala căminului cultural e forfotă mare. Spectatorii sînt nerăbdători, știu că serbarea le va prilejui o duminică veselă. Dar iată că s-a ridicat cortina. Pe scenă, apar rînd pe rînd. echipele de dansuri ale bătrînilor. tineretului, ale copiilor. Corul e primit și el cu bucurie. Majoritatea pionierilor și școlarilor fac parte din ansamblul coral. Știu atîtea cîntece! Spectacolul de astăzi mai cuprinde poezii, soliști vocali, gimnastică artistică, își mai dă concursul și brigada artistică de agitație.

Se aplaudă frenetic. A fost încă o serbare reușită. De altfel aproape în fiecare săptămînă pe scena căminului cultural apar pionierii unui detașament sau altul. Fiecare vrea să fie mai... aplaudat.

Voila, un sat ca multe altele. Petru Vulcu și-a ridicat casă nouă, Ion Roșca și-a cumpărat televizor, Maria Munteanu radio... Ca și ei sînt mulți alți colectiviști. Despre copii ce mai pot adăuga? Duc o viață fericită, au tot ce le trebuie, învață.

GETA COSTIN

Forestierii

Urcăm. De după o cotitură, răzbat duduit de motoare, voci de oameni. zumzet de ferăstraie — freamătul muncii. Sus de tot, acolo unde muntele se întîlnește cu cerul. se află doboritorii din brigada lui Ion Vulpoi. Ceva mai jos. sînt fasonatorii din brigada lui Feher Lörintz. Cele trei funiculare ale exploatării nu stau o clipă. La fiecare 25—30 de minute sosesc din vîrful muntelui la rampă legături mari cu buștenii, cu lemne pentru foc. Dovadă că ambele brigăzi lucrează din plin.

S-a înserat. Fulguiala a încetat. În schimb s-a întețit gerul. Ne pișcă insistent de nas și de urechi. E timpul să coborîm. Jos, în luminiș. a început să duduie un motor — grupul electrogen. Deodată. la cabană, la punctul alimentar. la birouri și în împrejurimi răsar puzderie de licurici — becuri electrice.

Iată-ne în poieniță. La cabană este cald, curat, plăcut. Lîngă pereți stau rînduite paturi cu cearceafuri albe ca zăpada. În sobe duduie focul. Din aparatul de radio se revarsă o melodie săltăreață. Dulapul cu cărți, așteaptă și el cu ușile larg deschise — ca în fiecare seară — amatorii de literatură. De la bucătărie se aude zăngănit de vase, iar prin ușă pătrunde un miros îmbietor de borș aromat. În curînd vor poposi aici muncitorii pădurii, tăietorii de lemne. Pentru ei s-au făcut aceste pregătiri. Deocamdată, noi sîntem singurii oaspeți ai cabanei. Stăm la gura sobei, ne încălzim, și ascultăm povești. Chiar așa. Dar nu povești din cărțile cu Feți frumoși, cu zmei și Ilene Cosînzene. Nu. Ci întîmplări adevărate, din viața de ieri și de azi a muncitorilor pădurii. Povestitorul este baci Francisc, un bărbat înalt. robust. care. dacă n-ar avea mustățile un pic încărunțite și cît vrabia de mari — nici prin minte nu ți-ar trece că are 62 de ani. Baci Francisc a plecat să caute de lucru la pădure, cu mulți ani în urmă, cînd era ceva mai mărișor ca voi. A colindat tot masivul forestier de la Caransebeș și a strîns în tolba sa nenumărate întîmplări. Unele sînt triste, apăsătoare, din vremea cînd pădurea, ca întreaga țară, de altfel, se afla la cheremul capitaliștilor și moșierilor, iar tăietorul de lemne muncea ca un rob și trăia ca un cîine. Păi cum să nu fie tristă istorisirea unui om care ani de-a rîndul, din zori și pînă-n noapte, trudea cu firezul și țapina, hrănindu-se cu un boț de mămăligă și o ceapă, iar pe deasupra mai trebuia să-și crească și 4 copii, tot în pădure. Alte istorioare sînt frumoase, înălțătoare, petrecute în anii de după eliberarea țării, cînd viața muncitorilor pădurii a intrat pe făgașul marilor prefaceri revoluționare. Mai ales întîmplări din anii noștri îi place baciului să istorisească. Și vorbește așa de frumos, să-l tot asculți.

Cu vreo cîțiva ani în urmă a fost chemat la direcție și i s-a spus:

— Uite ce-i, baci Francisc. Ai muncit destul. E timpul să te odihnești acum. Îți dăm pensie vreo 800 de lei pe lună și stai acasă pe cuptor.

A coborît baciul acasă. Dar după cîtva timp s-a întors iar în pădure

— Tovarăși, nu pot să stau acasă. Nu-mi găsesc locul. Copiii s-au mărit, fiecare își are rostul lui, pe cînd eu... eu aici am trăit, împreună cu voi. Așa că... Și de atunci tot în pădure se află.

Dar iată că sosesc muncitorii, friguroși, dar veseli cu toții. În cîteva clipe se golește și oala cu borș și cratița cu tocană. Apoi, fiecare își găsește o preocupare după gust: dulapul cu cărți, tabla de șah, aparatul de radio...

I. ANDREI

TREI PIONIERI

În clasa a V-a B a Școlii elementare de 8 ani din comuna Valea Călugărească, pionierii Bejan Lucian, Bogatu Mihai și Georgescu Răzvan erau știuți ca băieți buni la învățătură însă foc de neastîmpărați. Dacă în privința felului cum învățau nimeni n-avea a se plînge, apoi cînd era vorba de disciplină sau mai bine-zis de indisciplină. era vorba și de ei.

Pînă într-o bună zi cînd lucrurile s-au schimbat. Ei, cei trei prieteni nedespărțiți, care intrau în clasă o dată cu gălăgia și plecau din clasă... tot cu ea. au devenit de nerecunoscut. Liniștiți. ordonați, veneau la școală toți trei împreună, plecau acasă tot împreună. nu se mai jucau la ieșire ci o porneau zoriți pe uliță cîteștrei.

Azi așa. mîine așa. schimbarea celor trei prieteni, rezistînd zilelor și apoi săptămînilor, nu putea fi privită ca o simplă întîmplare.

Cu Lucian. Mihai și Răzvan se petrecea ceva. „Ce-o fi cu ei de s-au cuminţit așa. ca prin farmec?" se întrebau colegii. Fetele, mai ales. curioase cum sînt ele, se tot învîrteau în jurul lor, doar or afla care-i pricina.

Ei. nimic. Misterioși și de nepătruns...

Învățau bine, luau mereu note mari și în plus erau cuminți de a-i fi zis că nu sînt ei Lucian, Mihai și Răzvan.

Într-o zi însă — se pare că de la cancelarie a venit vestea — s-a aflat totul. Cei trei pionieri. știind-o pe profesoara Maria Horia, bolnavă și singură acasă, s-au hotărît s-o ajute ei, așa cum pot, la treburile casei.

Zi de zi veneau la profesoara lor, îi tăiau lemne, făceau foc, dereticau prin casă, îi povesteau ce mai e nou pe la școală. Nu vă mai spun cît de emoționată a fost tovarășa profesoară Horia de grija pe care i-au purtat-o acești trei elevi în lunile cît a fost bolnavă.

Acesta este, sau mai bine-zis a fost „secretul" celor trei pionieri. Fapta lor a fost povestită la toate clasele școlii. Am auzit-o și eu și... v-am povestit-o și vouă.

MARIUS POP

O faptă curajoasă

Noaptea fusese geroasă. Zăpada scîrțîia ca sacîzul sub tălpi, iar aerul înghețat înțepa obrazul cu mii de ace.

Cu pași domoli, milițianul Vasile Chiș se îndrepta spre casă. După o noapte de serviciu, simțea că-l încearcă oboseala. trebuia să se odihnească. Grăbi pasul să soarbă un ceai fierbinte acasă și apoi să se culce.

Mult nu mai avea de mers. Cînd ajunse însă pe strada Teilor, observă un fel de ceață plutind în aer, simți un miros înecăcios: Fum! Dar de unde? Se uită în dreapta, în stînga... Se opri cu privirea la o clădire situată chiar în colțul străzii — de acolo ieșea fum.

— O fi de la caloriferele blocului, spuse un trecător văzîndu-l pe milițian că se uita în sus, peste acoperiș. Milițianul privi însă mai departe, atent, se apropie de bloc. Deodată, observă niște sclipiri roșietice înțepînd fuioarele groase de fum, țîșnind în văzduh.

Nu mai stătu o clipă pe gînduri, intră în grabă în curtea imobilului, cercetă primul etaj. Aci, nimic suspect. Urcă mai sus pe treptele de piatră. Nimic nici la al doilea etaj. La al treilea însă. la ultimul, fumul răzbătea învălmășit de sub ușa unui apartament.

— Dați telefon la 08! Anunțați pompierii, se adresă unor gospodine de jos ce tocmai scoseseră capetele pe ușă. Și punîndu-și mantaua pe balustradă, se lăsă cu toată greutatea corpului pe ușa greoaie. Odată, de două ori. Ușa se deschise, și un fum înecăcios îl învălui.

O clipă, rămase descumpănit. Șifonierul, studioul, podeaua erau cuprinse în întregime de foc, nu se mai putea salva nimic. Dar locatarii?!.. Cu mîna ridicată în dreptul ochilor, făcu un pas înăuntru și strigă puternic. Nu primi însă nici un răspuns. Mai strigă totuși încă o dată mai tare. Auzi parcă o voce stinsă, ca o părere, printre trosniturile flăcărilor. Dar de unde venea? Dădu să intre în bucătărie. Flăcările săltau amenințătoare, dogorindu-i obrazul. Ascultă cu atenție: acum. deslușí clar o voce subțire, în baie! Deschise repede ușa. Jos, ghemuit într-un colț, un băiețaș. Milițianul desfăcu nasturii de la haină și copilul, pe nume Alexandru, i se lipi de piept. Cu el în brațe, adăpostindu-l sub haină, răzbătu prin flăcările ce i se încolăceau întețite în jurul cizmelor.

O amețeală îi cuprinse capul, ochii i se înroșiseră de fum, dar ieși repede cu copilul pe scări, la aer.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd părinții au sosit și și-au văzut copilul din nou lîngă ei, nu știau cum să-i mulțumească, l-au felicitat din inimă pe milițian.

— Nu mi-am făcut decît datoria, a răspuns acesta cu simplitate.

...Alexandru a deprins acum buchile abecedarului, merge la școală. El nu va uita niciodată pe omul acela voinic care l-a scos dintre flăcări, riscîndu-și viața, pe milițianul Vasile Chiș.

AL. DINU IFRIM

P. S. Milițianul Vasile Chiș a fost decorat pentru curajul de care a dat dovadă cu ordinul „PENTRU SERVICII DEOSEBITE ADUSE ÎN APĂRAREA ORÂNDUIRII SOCIALISTE ȘI DE STAT".

L E N I N

Mantaua — parcă militară —
pe umăr lunecînd uşor,
şi peste munţii filelor,
imensă fruntea lui de ceară,
şi ochii, de navigator,
mongolic alungiţi spre tîmple,
atenţi la tot ce-o să se-ntîmple
acum — şi-n veacul viitor,
şi cît de simplu, totdeauna :
ca primăvara, ca furtuna.

În grija lui — şi baricade
şi-ale Siberiei grădini,
şi grîu şi filozofi elini...
şi-n focul grelei canonade
zdrobind pe albi — el auzea
preludiul primelor motoare
spre soare, dincolo de soare...
O masă dată la rindea
o buturugă, printre flori,
i-au fost biroul, deseori.

În toiul iernelor nebune,
cînd viforul juca tehui
şi aţipise-n spuza lui
de mult — şi ultimul tăciune,
îi adiau lîngă obraz,
cu mii de flăcări în petale,
bujorii visurilor sale,
hidrocentralele de azi...
Altminteri — se-ncălzea taman
ca fiecare cetăţean.

Cu formele, cu eticheta,
se-avea, mă rog, aşa şi-aşa,
atent la meseria sa
de responsabil cu planeta.
Era şi mîndru : de popor,
de omenească frumuseţe,
mereu nesăţios să-nveţe,
etern elev — învăţător...
Iar mersul îi plăcea pe jos :
spunea că-i foarte sănătos.

Cu vechea şapcă proletară
pe fruntea lui de necuprins,
cu arcul braţului întins
spre galaxii — sau, bunăoară,
spre noi, spre veşnicul avînt,
îl văd — pe stradă, la tribună,
cîrmind corabia comună,
vestind pămîntului : Pămînt !
El, totdeauna, şi în toate,
un om ! Mai mult nici nu se poate.

DAN DEŞLIU

CU LENIN

Către amiază se făcu foarte cald. Deasupra pajiştii arşiţa plutea aproape ponderabilă, nemişcată şi atît de dogorîtoare, încît nici umbra, iluzoriu întunecată, nu reuşea s-o convingă ; era doar aparentă, dar de fapt încinsă ca întreaga atmosferă. În zadar îşi căutau adăpost în această umbră ţînţari cu miile, şopîrle şi libelule. Lenin se întrerupea tot mai des din lucru şi se uita la Emelianov, care, pe jumătate dezbrăcat, se apucase să cosească iarba prin apropiere.

Emelianov o făcea numai pentru nevoile conspiraţiei, pentru ca stogul să se ridice tot mai sus, ca la un cosit de fîn în toată regula. Dar lucra totuşi cu spor, cu pricepere şi chiar cu plăcere. Aşa era el, priceput la toate.

. . . .

Cînd se întoarse din „inspecţia" făcută pe malul lacului, Kolea îl găsi pe Lenin din nou cufundat în lucru. Se aşeză lîngă colibă şi îl urmări mult timp pe Lenin : acesta scria, cugeta, se ridica în picioare, se plimba de colo pînă colo, meditînd, fără să ia în seamă căldura cumplită. Kolea ar fi vrut să-l cheme pe Lenin la scăldat, dar nu îndrăzni să-l întrerupă din lucru, ştiind că asta l-ar fi supărat pe tatăl său.

Stătu ce stătu, apoi o luă din nou spre lac. Aici, într-un loc ferit, erau ascunse undiţele. Scoase una din ele şi începu să pescuiască, dar peştele nu trăgea, era prea cald. Ascunse din nou undiţa şi, din acelaşi adăpost, scoase un arc cu săgeţi şi trase puţin la ţintă. Toată dimineaţa umblase în jurul colibei, îndeplinind conştiincios rolul lui de cercetaş. Călca cu băgare de seamă pe cărare, desfăcea fără zgomot crengile copacilor, scrutînd contururile ciudate ale copacilor uscaţi, încremenea ascultînd foşnetul surd al pădurii şi bîzîitul ţînţarilor în lăstăriş.

Afundîndu-se în desiş, auzi curînd şuieratul întretăiat al coasei ; tot furişîndu-se ajunse pînă la poiana din pădure unde se afla partea de fîneaţă a lui Rassolov, şi el muncitor din Sestroreţk, care locuia în cătunul Razliv, nu departe de casa lui Emelianov.

Kolea se culcă la pămînt şi începu să se tîrască, dar deodată încremeni după un copac. Rassolov cosea, ştergîndu-şi din cînd în cînd fruntea de sudoare ; cosea cu mişcări scurte, precaute, mormăind blesteme atunci cînd coasa dădea de cîte un ciot sau de vreun muşuroi ascuns în iarbă. Kolea se uita la el, mijindu-şi ochii, ca Lenin ; îi cunoştea foarte bine pe Rassolov şi pe fiul său Vitea, dar totuşi, pentru ca aventura să-i pară interesantă, îşi închipui că acesta nu este Rassolov, ci un agent ascuns al Guvernului Provizoriu, care se preface a fi cosaş, pentru a-l putea urmări pe Lenin. Strîngînd pumnul drept cu degetul arătător întins ca o ţeavă de revolver, Kolea ţinti cu grijă fruntea lui Rassolov, apoi îi ochi pieptul, chibzuind cam unde ar fi bine să tragă ca să termine cu „năpîrca" dintr-o singură împuşcătură, fără a provoca un schimb de focuri care ar fi putut atrage alţi agenţi, ascunşi peste tot, pe după fiecare copac.

Rassolov între timp îşi termină lucrul, şterse coasa cu iarbă, o propti de colibă, gemu puţin şi se pregăti să ia masa : scoase din sac un codru de pîine, o sticlă de untdelemn, o legătură cu ceapă verde şi cîţiva castraveţi. Şedea sprijinit cu spatele de stog, întors pe jumătate spre Kolea, care, îmbunîndu-se, hotărî că de data aceasta nu va trage, cu atît mai mult, cu cît dată fiind poziţia adoptată de victimă, îi venea foarte greu să ţintească. Kolea se trase îndărăt în desişul pădurii şi porni către stînga, tiptil ca şi mai înainte, încremenind pe loc la cel mai mic zgomot. Curînd, dădu de un furnicar mare şi înlemni lîngă el. Lipit de pămînt, ţinîndu-şi răsuflarea, începu să observe furnicile de parcă şi ele ar fi putut să fie agenţi. Furnicile forfoteau în sus şi-n jos, înainte şi înapoi, treceau unele peste altele. Ele totuşi simţiseră prezenţa lui Kolea : în grămadă se iscă o mare învălmăşeală ; furnicile începură să se mişte mai repede, să se agite de parcă ar fi făcut revoluţie. Probabil că şi ele aveau un Kerenski al lor. Una trăgea după ea un firicel de tulpiniţă de culoare roşie : era probabil un bolşevic. Numai mitinguri nu se pricepeau să ţină. Toată munca şi-o făceau în tăcere. Şi nici seminţe nu ronţăiau, ca soldaţii pe Nevski .

Kolea ocoli muşuroiul de furnici şi se îndreptă către ţărm. Cam obosise să se ascundă, să se culce la pămînt, să încremenească la fiecare zgomot şi să vadă peste tot numai agenţi şi cazaci. Dar cînd ieşi la marginea lacului, se întinse dintr-o dată la pămînt : pe lac lunecа o barcă Inima lui Kolea se opri în piept. Se smulse din loc şi porni în direcţia colibei, apoi se răzgîndi şi hotărî să urmărească puţin barca. Curînd, desluşi două siluete, iar cîteva clipe mai tîrziu recunoscu pe fratele său Kondrati, care trăgea la visle. Kolea zîmbi, dar nu eşi din stufăriş ; dimpotrivă, străduindu-se să uite că-şi recunoscuse fratele, făcu o mutră serioasă şi începu să urmărească barca cu o atenţie încordată. Era totuşi ceva mai mult decît un muşuroi de furnici ! „Vin încoace", mormăi Kolea îngrijorat. La pupă şedea un bărbat într-o scurtă de piele. „În scurtă de piele pe aşa căldură !" se gîndi Kolea cu suspiciune ! Barca intră în trestiile de lîngă mal. Kolea recunoscu pe omul cu scurta de piele : era muncitorul Veaceslav Ivanovici Zof, care mai venise de cîteva ori să-l vadă pe Lenin.

Fără să-şi trădeze prezenţa faţă de fratele său şi de Zof, Kolea se tîrî de la ţărm pînă în stufăriş şi o luă la goană spre colibă. Tatăl său terminase cositul şi trebăluia pe lîngă foc. Un fum subţire, plăcut amărui, venea dintr-acolo.

. . . .

Cîteva clipe mai tîrziu, Zof şi Kondrati apărură pe pajiştea scăldată în soare. Lenin porni repede în întîmpinarea lor, dar deodată se opri, plecă capul într-o parte, îl măsură pe Zof cu o privire şăgalnică binevoitoare şi... spuse :

— Iată-l în persoană, în scurtă de piele... Suplu, mlădios. Ochii negri strălucitori privesc ţintă... Rîse şi porni din nou în întîmpinarea lui Zof, care părea intimidat şi tulburat de aceste cuvinte pe care nu le înţelegea. Dumitale nu ţi-a spus nimeni că semeni cu Napoleon cînd era tînăr ? Nu ?... Slavă domnului !... Scoate-ţi scurta, tovarăşe Zof. Poţi să te coci cu aşa ceva în spinare.

— Am luat-o numai din cauza căptuşelii, lămuri Zof stingherit.

Îşi scoase scurta, desfăcu căptuşeala şi scutură din ea un vraf întreg de hîrtii...

(Din volumul „Povestiri despre Lenin").

AŞA ERA LENIN

(Din amintirile lui K. O. Lipatov).

... Am avut fericirea să vorbesc cu marele Lenin. Întîlnirea cu Vladimir Ilici mi s-a întipărit în memorie pentru toată viaţa.

. . . .

Într-o zi, în timp ce eram de gardă, V. I. Lenin trecu repede prin faţa mea. Deodată se opri, se apropie de mine, mă privi prietenos şi începu să-mi pună diferite întrebări : în legătură cu învăţătura şi cu traiul familiei mele. Aflînd că sînt din gubernia Nijni-Novgorod, Ilici s-a interesat cum trăiesc oamenii pe acolo, care este starea de spirit în rîndul ţăranilor. Nu a uitat să întrebe dacă am tată şi mamă şi în ce stare este gospodăria noastră. Tocmai primisem o scrisoare de la mama în care-mi scria că locuinţa noastră are nevoie de reparaţii şi nu poate în nici un chip să obţină material lemnos.

Simţind că Vladimir Ilici mă ascultă cu atenţie, i-am povestit despre scrisoarea mamei. Vladimir Ilici spuse :

— Trebuie să-i ajutăm.

A doua zi am fost chemat la resortul nostru de învăţămînt.

— Cererea dumitale va fi satisfăcută, cursant Lipatov.

Eram nedumerit.

— Care cerere ? Nu-mi amintesc să fi cerut ceva.

— Poftim adeverinţa că ai dreptul să primeşti material lemnos în localitatea unde domiciliezi.

Mărturisesc că aproape uitasem de acest material lemnos. Lenin însă nu uita...

... Aşa a fost Lenin întotdeauna. Deşi ocupat de treburi importante de stat ,el se interesa în orice clipă de viaţa fiecărui om sovietic.

(Din volumul „Lenin-tovarăş, om")

ISORI CĂTRE LENIN

imp în urmă s-au descoperit cîteva scrisori ale copiilor adresate lui Lenin. Se știe că Lenin iubea mult copiii și cu toate că munca uriașă ışura nu îi lăsa prea mult timp liber, el își găsea din cînd în cînd teze grădinițe de copii, să se întîlnească cu pionierii.

esant ca după atîtea decenii să urmărim ce gînduri și sentimente au te scrisori asupra cărora s-a aplecat Vladimir Ilici, poate după o zi de ii zîmbitori și plini de blîndețe.

ı din aceste scrisori :

Kremlin 11.11.22

ıi casei de copii din Taganrog sărbătorind a 5-a aniversare a Revolu- ıbrie o dată cu aniversarea unui an de la înființarea Casei noastre de tem, iubite Ilici, un fierbinte salut.

nainte vom numi casa noastră cu numele dumneavoastră.

dragă Vladimir Ilici, să ne trimiteți un portret al dumneavoastră cu oprie. Cînd vom crește mari vom apăra comunismul și puterea so- d pe drumul fraților noștri care ne-au cucerit libertatea.

ıdimir Ilici,

12.04.23

erii grupei a șaptea, gubernia Viatca, salutăm prin persoana dumnea- ıanele de oameni ai muncii din Rusia !

ılutul nostru pionieresc și fie ca el să umple de bucurie inima dum- leoarece el arată că și copiii provinciei noastre ca și alții vă iubesc binte, vă prețuiesc și așteaptă să vă însănătoșiți cît mai curînd ; alt- n foarte neliniștiți.

că tinerii pionieri formează schimbul sincer și de nădejde de mîine.

Semnează mai multe detașamente
din gubernia Viatca

Vladimir Ilici !

rii casei de copii „Lenin“ vă trimitem salutul nostru și vă dorim mul- Noi am vrea foarte mult să vă vedem. Veniți la noi ! Casa noastră de zată pe malul lacului Senejek. E un loc foarte frumos. Se poate pescui a noi aerul este curat și proaspăt. Dumneavoastră o să vă odihniți și nătoșiți mai repede. Noi avem lapte proaspăt de la vacile noastre și vă gustați. O să vă facă bine. Vara la noi cresc verdețuri gustoase, și cu ı ospătăm. Noi vă așteptăm.

ı toate cele bune și principalul : multă, multă sănătate.

Copiii Casei de copii „Lenin“
din Podsolnecinaia

scrisoare și alte cîteva au fost cuprinse în culegerea „Scrisori ale mun- e V. I. Lenin“.

AICI E LENIN

mîna de mi-o pun,
rora pot să spun :
Aici e Lenin !

șa-n orașe și la sate
vorbele-s adevărate :
Aici e Lenin !

ionieri și pioniere,
și mîndru în tăcere :
Aici e Lenin !

nii-n zori trecînd la pas
n' la mine vine-un glas :
Aici e Lenin !

i cîntînd spre șantier
r vuiește pînă-n cer :
Aici e Lenin !

Privesc uzina ce se-nalță falnic
Și zgomotele-mi povestesc năvalnic :
Aici e Lenin !

Din Casa Comitetului Central,
Măreț și grav răsună ca un val :
Aici e Lenin !

ın țară din hotar pînă-n hotar
Pornește corul muncii — adînc și clar :
Aici e Lenin !

E Lenin din planetă în planetă,
Spunea tăindu-și spații o rachetă :
Aici e Lenin !

Aici e Lenin și viața nouă,
Mi-a spus și-un trandafir scăldat în rouă :
Aici e Lenin !

MIHAI BENIUC

S. Burankin : „V. I. Lenin în mijlocul copiilor.“

ÎN CINSTEA CELEI DE A XX-A ANIVERSĂRI A ELIBERĂRII PATRIEI

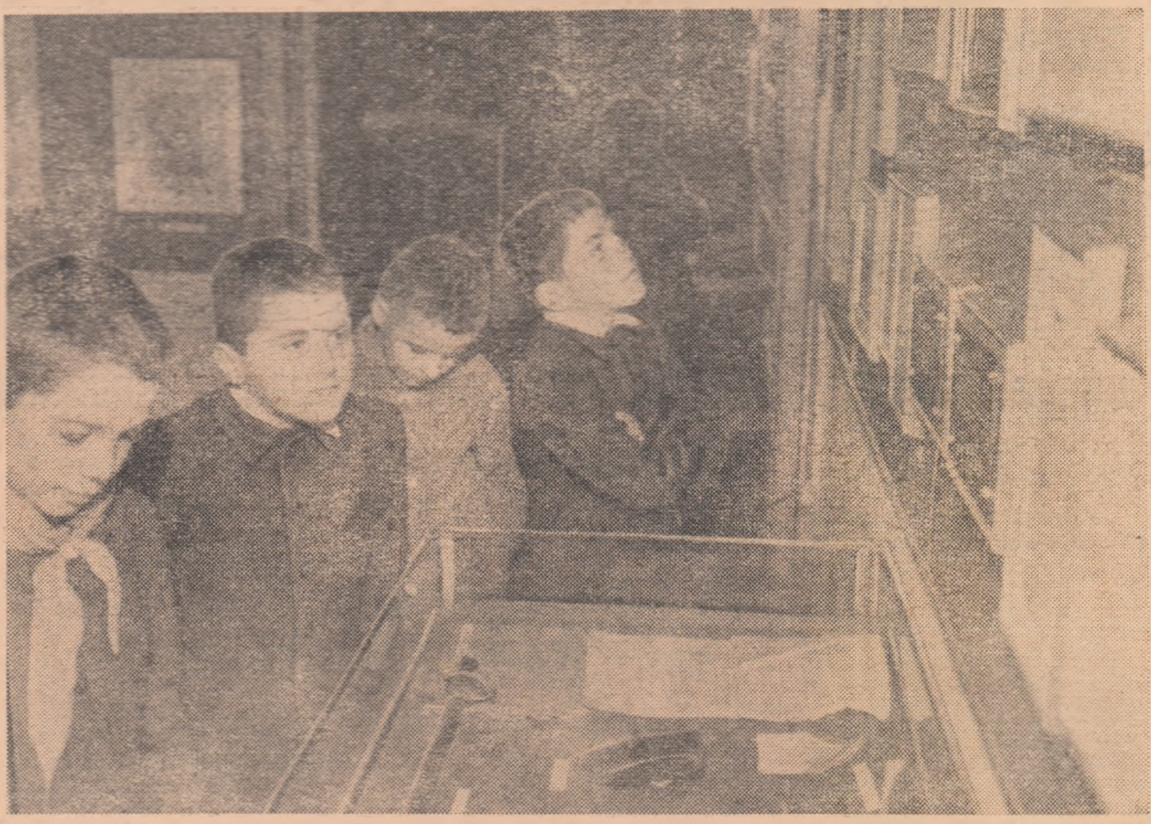
De la un capăt la altul al țării, oamenii muncii continuă să-și ia însuflețite angajamente în întrecerea socialistă pentru a cinsti cu noi realizări în producție cea de-a XX-a aniversare a eliberării patriei. In adunarea pentru dezbaterea cifrelor de plan pe anul 1964, oțelarii și laminatorii Uzinelor „Oțelul roșu“ s-au angajat ca pînă la 23 August să realizeze peste plan **3 000 tone oțel Martin, 2 000 tone platine, 400 tone laminate ușoare, 40 tone laminate la rece și 400 tone tablă subțire ; să depășească planul producției marfă cu 10 000 000 lei etc.** In aceeași adunare, oțelarii și laminatorii au făcut numeroase propuneri și sugestii tehnice și de organizare a muncii, care, aplicate în viață le va da posibilitatea nu numai să îndeplinească, dar chiar să depășească angajamentele luate.

La rîndul său, colectivul uzinelor de mașini și utilaje agricole „Semănătoarea“, s-a angajat să aducă o contribuție sporită la extinderea mecanizării agriculturii, prin îmbunătățirea caracteristicilor tehnico-economice ale mașinilor și utilajelor existente, prin asimilarea de noi tipuri de mașini și utilaje agricole. Totodată, analizînd temeinic posibilitățile și rezervele de care dispun, colectivul uzinei a ajuns la concluzia că în cinstea glorioasei aniversări a eliberării patriei poate **să depășească planul producției globale cu 1 800 000 lei, planul producției marfă cu 1 600 000 lei și să obțină economii suplimentare la prețul de cost în valoare de 2 000 000 lei.**

Prin rezultatele obținute în sporirea producției vegetale și animale, Gospodăria agricolă de stat, „Valea lui Mihai“ din regiunea Crișana a ocupat în repetate rînduri locul de fruntașă între unitățile agricole socialiste. Acum, în întîmpinarea celei mai mari sărbători naționale a poporului nostru — aniversarea eliberării patriei — muncitorii, tehnicienii, inginerii gospodăriei s-au angajat să-și sporească eforturile în muncă pentru a realiza peste plan în acest an **320 tone de grîu, 1 370 tone de porumb și 100 tone tomate ; 560 hectolitri de lapte și 150 tone de carne ; economii la prețul de cost în valoare de 1 000 000 lei și 1 500 000 lei beneficii.**

Aceeași atmosferă entuziastă a caracterizat și adunarea colectivului de la Rafinăria Brazi, una din cele mai mari unități de prelucrare a țițeiului din țară. Muncitorii, tehnicienii și inginerii rafinăriei și-au propus între altele ca pînă la 23 August **să depășească planul producției globale cu 2 500 000 lei, planul producției marfă cu 1 800 000 lei, să realizeze economii la prețul de cost în valoare de 2 500 000 lei.**

Peste tot în uzine și fabrici, în mine și pe șantiere, pe ogoare și în exploatări forestiere, se iau angajamente însuflețite, mobilizatoare pentru a cinsti marea sărbătoare a eliberării patriei.

Dornici de a cunoaște cît mai multe lucruri în legătură cu actul istoric al Unirii țărilor romîne (24 ianuarie 1859), numeroși pionieri vizitează zilele acestea Muzeul Militar Central.
Foto : GR. PREPELIȚĂ

Note de călătorie (II)

Itinerar BULGAR

...După ce se cufundă în oceanul pîclos al norilor, avionul coborî lin și se roti ușor, ca într-un zbor de salut, urmărind parcă linia munților ce înconjoară orașul ca un brîu. În sfîrșit, după ce aterizăm, iată orașul — Sofia. Bulevarde largi, mărginite de copaci, parcuri, blocuri moderne, ansambluri arhitecturale armonioase — cum e, de pildă, noul cartier „Lenin“, Sala „Universiada“, Cetatea universitară... Haina aceasta nouă o poți vedea în aproape toate satele și orașele bulgare ; ea e croită de harnicul popor bulgar care, sub conducerea partidului, a lichidat greaua moștenire a regimului burghezo-moșieresc și a schimbat înfățișarea țării sale.

PLOVDIVUL

Străveche așezare tracică, azi al doilea oraș al Bulgariei, Plovdivul și regiunea înconjurătoare cunosc o nouă strălucire. S-au construit și se construiesc numeroase clădiri publice și blocuri de locuințe. La Crîcium, lîngă Plovdiv, se află cel mai mare combinat de conserve din Balcani... De altfel, Plovdivul e renumit prin industria sa alimentară foarte dezvoltată cît și prin faptul că este unul dintre orașele-tîrguri vechi ale Europei. „Tîrgul internațional“ din Plovdiv se întinde pe o suprafață de 120 000 m. p. și e format dintr-o sumedenie de pavilioane imense. Într-unul din aceste pavilioane expune și țara noastră mărfuri industriale care se bucură de aprecierea vizitatorilor.

Viața culturală a Plovdivului este în continuă dezvoltare. Un aport serios la aceasta îl aduc instituțiile de cultură ale orașului. Plovdivul are post de radio, operă, un teatru, un institut superior pedagogic și altul de industrie alimentară, un institut de medicină.

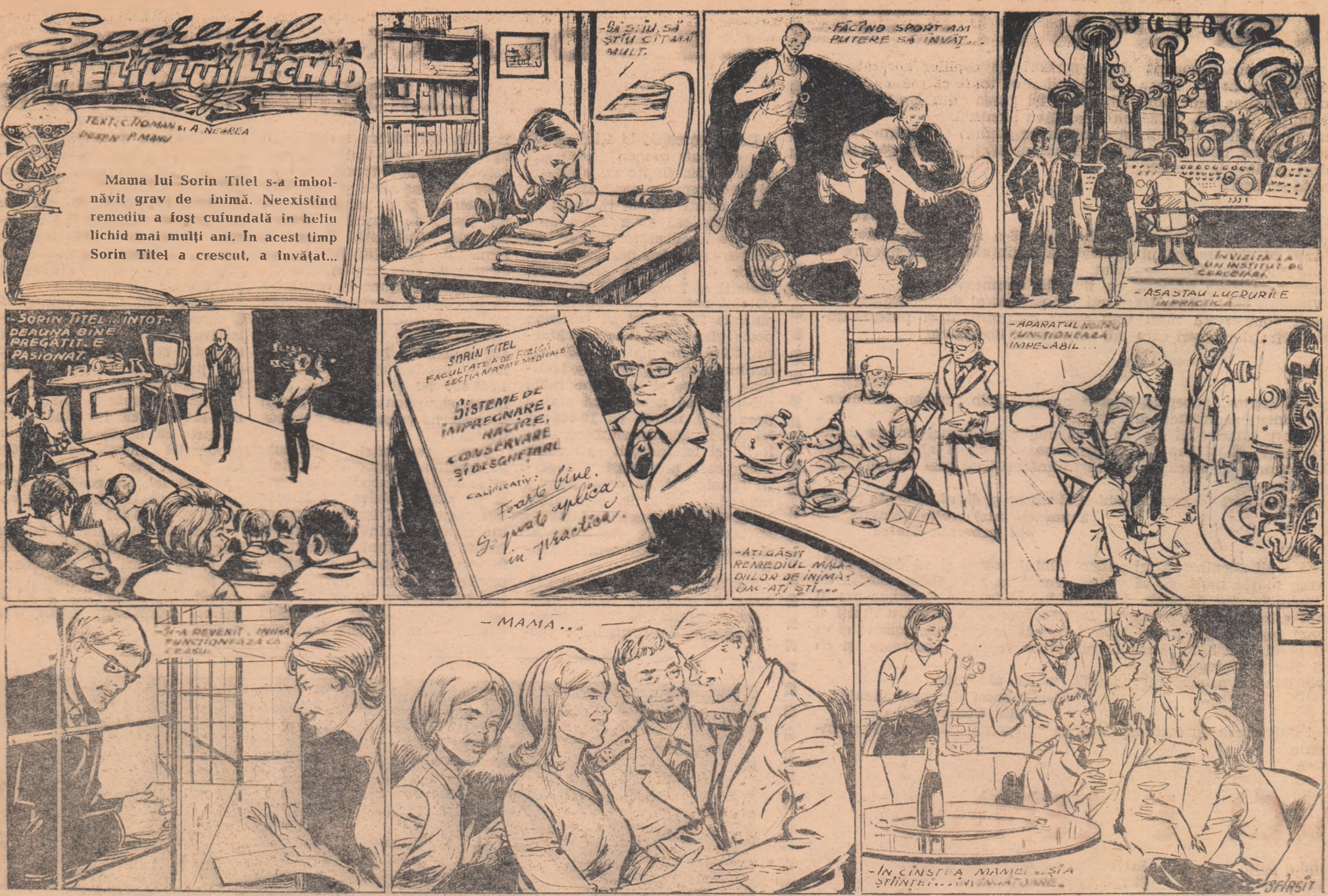
Cînd am vizitat noi Plovdivul, în oraș tocmai se împărțeau afișe anunțînd că la operă vor cînta artiștii romîni Elena Cernei, Zenaida Palli și David Ohanesian — concert care s-a bucurat de un mare succes.

„ÎN INIMILE NOASTRE“

Trecem munții Stara Planina prin trecătoarea Șipca și iată-ne

ȘTEFAN ZAIDES

(Continuare în pag. 6)

Minunile ULTRASUNETELOR

După cum știți sunetul este o succesiune rapidă de comprimări și dilatări ale aerului, denumite unde sonore. Ele sînt provocate de vibrația unui corp. Mărirea numărului de vibrații în unitatea de timp mărește frecvența acestei unde sonore, iar sunetul este mai înalt. Frecvența sunetului se măsoară în hertzi[1]. Acesta este ultrasunetul. Ultrasunetele pot fi produse de voința omului prin mijloace mecanice sau electrice.

Spre deosebire de undele sonore obișnuite care se împrăștie în tot spațiul din jurul sursei acustice, ultrasunetele se propagă în linie dreaptă și pot fi dirijate acolo unde dorim.

Printre primele utilizări ale ultrasunetului a fost măsurarea adîncimilor mărilor și oceanelor. Acest lucru este posibil deoarece undele sonore lansate de la suprafața apei sînt reflectate de fundul mărilor sau oceanelor, iar ecoul recepționat și înregistrat de aparatele de pe bordul navei care lansează aceste semnale indică adîncimea locului respectiv. Astăzi ultrasunetele sînt folosite în navigația maritimă și fluvială, în pescuit și în cercetările pe care le fac navele hidrografice.

Folosirea ultrasunetelor a făcut posibilă măsurarea adîncimilor „fără fund" ale unor oceane, descoperirea epavelor unor nave scufundate, prezența bancurilor de pești etc. Desigur că se poate vorbi despre multe aplicații practice ale ultrasunetelor. Cu ajutorul lor se determină viteza și direcția curenților maritimi la adîncimile care ne interesează. O altă aplicație importantă în transporturile navale este și împiedicarea depunerii pietrei pe pereții cazanelor navelor cu aburi. Aici este folosită proprietatea ultrasunetelor de a fărîmița particulele solide care se găsesc în apa din cazanele vapoarelor. Pe timp de proastă vizibilitate datorită ceții, navele intră în porturi conducîndu-se după semnalele emise de farurile ultraacustice care sînt instalate pe geamanduri. Acestea, emit la intervale de timp constante impulsuri ultrasonore care sînt recepționate pe vapoare. Cunoscînd de pe hărți poziția geamandurilor, se poate conduce nava în mod sigur spre port.

Telefonul submarin ultrasonor este o altă aplicație interesantă a ultrasunetului. Acest aparat poate fi instalat pe un batiscaf[2] și cu ajutorul lui se mențin legăturile telefonice cu vasul de la suprafață. Legătura telefonică se realizează astfel: pe bordul batiscafului este instalat un emițător puternic ultrasonor care emite ultrasunete pe frecvența stabilită. Ele sînt modulate de vocile celor din batiscaf, iar sunetele sînt captate de un microfon. Postul de recepție de pe vasul de la suprafață cu care ține legătura batiscaful primește mesajul transmis din batiscaf și-l redă printr-un difuzor. Inginerii sovietici M. Diomidov și A. Dimitriev au realizat o asemenea legătură telefonică de la o adîncime record 11.5 km de pe bordul unui batiscaf construit de ei.

Astăzi ultrasunetele fac adevărate minuni. Ele ajută la dezvoltarea tehnicii noi în toate domeniile economiei, științei, la descoperirea de noi bogății ale subsolului, în industrie, la scurtarea timpului de execuție a unei piese, la controlul calității unor produse, în medicină, în tratamentul unor boli etc.

RODICA ALBU

1) = un hertz este o oscilație pe secundă.

2) = este o navă submarină specială, o sferă mare de oțel care este coborîtă în adîncimile oceanelor pentru a efectua cercetări științifice.

CE E NOU

O NOUĂ UNITATE A INDUSTRIEI CHIMICE ROMÎNEȘTI

„UZINA DE MEDICAMENTE BUCUREȘTI"

Recent a intrat în producție o nouă unitate a industriei chimice — „Uzina de medicamente — București".

Aceasta este prima fabrică de medicamente de sinteză din țară. Într-un an de zile ea va produce peste 120 tone de vitamina C, piramidon și novalgin, medicamente care prin puritate, aspect și calitate egalează cele mai bune produse similare realizate în străinătate.

Uzina a fost proiectată în țară de către specialiștii de la Institutul de proiectări chimice și este dotată cu utilaje moderne de mare tehnicitate. Principalele materii prime folosite de noua întreprindere sînt livrate de fabrici din țară.

În prezent fabrica produce primele cantități de medicamente.

BENZI TRANSPORTOARE DE POLICLORURĂ DE VINIL

Secția de mase plastice de la fabrica de cartoane asfaltate din Turda a început să producă pe scară industrială benzi transportoare din policlorură de vinil, necesare industriei de construcții și miniere. Ele sînt mai economice, fiind realizate la un preț de cost redus și au aceleași caracteristici fizico-mecanice pe care le au benzile din cauciuc.

ITINERAR BULGAR

(urmare din pag. 5)

la Gabrovo, oraș vestit prin industria sa de piele și textilă, dar vestit și prin tradițiile sale culturale. Trecem pe străzi mărginite de construcții noi, moderne și mergem spre centrul orașului, unde, într-un parc se află monumentul închinat eroului Mitko Palauzov, cel mai tînăr partizan bulgar. Pe treptele monumentului — ridicat de pionieri — sînt buchețele proaspete de flori, aduse de copii.

— El a murit, dar trăiește în inimile noastre !... — îmi spune o fetiță la gîtul căreia flutură cravata de pionier.

Privesc statuia: semeț, cu o traistă de merinde pe șoldul sting, cel mai tînăr partizan bulgar, parcă e gata să plece iar la drum, să ducă miilor de muncitori și țărani cuvîntul de foc al partizanilor.

De la Gabrovo pornim către mare, spre Burgas. Dar mai înainte de a sosi la Burgas, iată-ne oaspeți ai pionierilor din regiunea Iambol.

PREGĂTIRI PENTRU O SĂRBĂTOARE DRAGĂ

În sala Teatrului orășenesc din Iambol am aflat pionieri-delegați sosiți aci din toate colțurile regiunii să deschidă, împreună, festiv, anul aniversativ în întîmpinarea unei sărbători dragi: împlinirea a 20 de ani de la crearea primelor detașamente pionierești. Emoția clipelor de față o poți citi tot atît de bine și pe chipurile celor mai mici pionieri ca și pe chipurile băieților și fetelor din clasele a VII-a. Și, după ce îl ascultă povestind, într-o tăcere desăvîrșită pe tovarășul Dimităr Dimov, membru supleant al C.C. al P. C. Bulgar pionierii dau glas dorinței lor de a întîmpina cea de a 20-a aniversare a organizației dragi, cu rezultate în munca obștească care să le facă cinste. Ei s-au angajat ca organizația regională de pionieri din Iambol să sădească 18 000 de copaci, să îngrijească 15 000 pui de găină, 15 000 pui de iepuri și 90 000 alte animale de casă, să dea ajutor gospodăriilor agricole de stat și colective un număr de ore totalizînd 120 mii zile-muncă ș.a.

ȘT. ZAIDES

(continuare în nr. următor)

SPORT

ȘCOALA noastră SPORTIVĂ

PATINAJ ÎN SASE ZILE!

Ce avem de făcut ca să învățăm patinajul? Desigur, cel mai indicat este să avem sprijinul unui antrenor sau al unui patinator mai experimentat, ori să participăm la cursuri de inițiere. Dar pînă atunci, putem începe și singuri. Iată un curs scurt: patinaj — în șase zile!

Prima zi. Aplecați puțin înainte, dar capul ținut drept, fără să ne uităm pe gheață, și cu brațele ținute lateral la înălțimea șoldurilor, ridicăm cîte un picior și la început „mergem". Acest „mers" diferă de cel de pe stradă: ridicăm mai sus genunchiul, iar labele picioarelor sînt îndreptate spre în afară.

A doua zi. Punînd jos piciorul mai accentuat pe gheață începem alunecarea în linii mai scurte, pe diagonale spre stînga și spre dreapta. Să fim atenți ca picioarele să nu fie prea îndepărtate și nici paralel, iar patina să fie împinsă de pe toată lama ei și niciodată cu vîrful

A treia zi. Lungim alunecarea, căutînd să obținem pași din ce în ce mai lungi. Începem și mersul înapoi „cu spatele" prin mișcarea paralelă, în linii șerpuite a picioarelor.

A patra zi. Repetind mereu tot ce am făcut pînă acum, începem să curbăm liniile trasate pe gheață, obținînd astfel segmente mici de cerc, deoarece la patinaj un prim scop este alunecarea în linii curbe. Încercăm și ia mersul înapoi să ridicăm cîte un picior. Este cazul să începem figura „tăierea gheții", adică alternarea pașilor pe un cerc mare, piciorul dinafara careului fiind așezat mereu înaintea celuilalt picior (dacă executăm spre dreapta, piciorul stîng trece în față, mîna dreaptă e ținută înapoi, iar mîna stîngă în față).

A cincea zi. Acum ne-am împrietenit cu cercul și azi facem cunoștință cu cîteva noțiuni noi: patinarea spre în afară și înăuntru. În afară înseamnă mersul pe muchea exterioară a lamei patinei. Înăuntru înseamnă mersul pe muchea lamei de sub bolta piciorului. Azi lungim pasul în „tăierea gheții" și obținem părți din cercul „în afară" și „înăuntru".

A șasea zi. Ar fi exagerat să afirmăm că am ajuns... campioni, dar în orice caz cunoaștem primii pași. Acum, cît mai multe exerciții! Ne așteaptă sute de figuri pe gheață, sărituri și piruiete și, cine știe, și medalii de campioni...

Pentru care — mult succes!

antrenor B. HOROS

DIN ISTORIA PATINAJULUI

• Patinele, la fel ca și patinajul, au apărut cu mii de ani în urmă, constituind încă de la început un mijloc de transport. Ele s-au dezvoltat, după cum au arătat descoperirile arheologice, în mai multe țări, și în special acolo unde au constituit pentru oameni o necesitate vitală, pentru a putea traversa rîurile și lacurile pe jos. La început oamenii își legau de picioare oase prelucrate, ca niște șine, pentru a putea aluneca. La început, patinatorii se foloseau de niște bețe asemănătoare celor de schi.

• Primele patine formate dintr-o lamă de fier s-au folosit în secolul 13 în Olanda. Acestea erau fixate de o talpă de lemn. În 1500 englezii și puțin mai tîrziu rușii au preluat acest nou tip de patine și l-au extins în țările lor. Cît despre patinele de oțel, ele s-au dezvoltat întîi în America și apoi au fost aduse pe continent. Treptat, patinele au început să fie folosite pentru întreceri și festivități pe gheață. Acum dispar și bețele pentru împingere.

• Secolele următoare (16 și 17) aduc cu ele noi perfecțiuni ale patinelor, a căror construcție de bază rămîne însă aceiași, iar secolul 18 aduce înființarea primului club de patinaj, care are loc la Edinburg (Scoția) în 1742. Prima asociație internațională de patinaj care cuprinde mai multe cluburi se înființează în 1892. O dată cu ea, patinajul începe să fie o disciplină sportivă din ce în ce mai cunoscută.

• Pentru femei patinajul a fost interzis mult timp pe motive așa-zis „estetice". Prima femeie care a luat parte la un concurs de patinaj a fost olandeza Madge Syers. La campionatele mondiale masculine din 1903 ea a ocupat locul 2! De atunci, fetele sînt nelipsite de pe patinoare, iar cît privește estetica, se știe că patinajul artistic rivalizează în multe privințe cu baletul.

AMENAJAȚI O PANTĂ DE COBORÎRE

Pentru învățarea coborîrii pe schiuri, începătorul trebuie să se obișnuiască treptat cu menținerea echilibrului în alunecare pe schiuri și la pozițiile de coborîre. În acest scop, trebuie să alegeți o pantă ușor înclinată (10—25 grade), care se termină cu o contrapantă sau un teren plat pentru oprire. Pe pantă, se trasează două pîrtii din care una mai scurtă, pentru inițiere și deprindere cu echilibrul rezervat începătorilor, și alta mai lungă, care este folosită pentru perfecționarea echilibrului, însușirea poziției fundamentale, corectarea greșelilor și diferite jocuri: (trasul la țintă, ridicarea unui obiect de jos din alunecare, trecerea prin porți). Dacă zăpada este mare, bătătorim două pîrtii urcînd cu schiurile în trepte. Coborîrile nu se vor face toate pe aceeași urmă.

Spre a nu stînjeni coborîrea, urcarea se face numai pe partea dreaptă a pîrtiei.

prof. I. BERINDEI

PRIMUL INTERVIU

Locul de întîlnire cu eroul acestui mic interviu, după cum vă dați seama, dragi cititori, nu putea fi altul decît o pîrtie de schi. Și unde mai puneți, nu o pîrtie obișnuită, ci una al cărei nume spune mult: Clăbucetul Taurului din Predeal, recunoscut pentru numeroasele concursuri ce se desfășoară aici. Într-una din zilele recentei vacanțe l-am cunoscut pe **Cavaș Ionel**, elev în clasa I B la Școala medie din oraș. Și întrucît fotoreporterul nostru a fost deosebit de entuziasmat de precizia și îndemînarea cu care micul Ionel se descurcă în acest sport al curajoșilor, a înregistrat pe pelicula aparatului de fotografiat această imagine.

— În iarna trecută, unchiul Paulică mi-a făcut aceste schiuri, iar tușa Gabi m-a adus pentru prima dată pe pîrtie. Am căzut de multe ori, dar acum...

Și vrînd să ne exemplifice a pornit într-o adevărată cursă. Cu aceasta, primul lui interviu s-a încheiat!

B. R.

„OLIMPIADA ALBĂ" 1964 INNSBRUCK

Ne mai despart doar cîteva zile de clipa cînd în capitala pitorescului Tirol, la Innsbruck (Austria) se va da startul în cea de a IX-a ediție a Jocurilor Olimpice de iarnă. Mulți dintre cei 1 867 sportivi și sportive din 35 de țări ale lumii, 389 oficiali și arbitri și peste 1 200 de ziariști au și sosit deja în satul olimpic. Și desigur, printre primii sosiți au fost membrii echipelor de hochei, care vor lua startul oficial cu două zile înainte. Primele meciuri de calificare vor începe pe 27 ianuarie, dar echipa noastră reprezentativă va susține meciul în compania echipei S.U.A. pe 28 ianuarie.

Reprezentanții și reprezentantele noastre mai participă și la probele de bob, biatlon băieți și fond fete. La bob, programul jocurilor olimpice cuprinde întreceri pentru echipaje de 2 și 4 persoane. Proba de biatlon băieți constă în parcurgerea a 20 de km cu patru opriri în care se vor efectua trageri asupra unor ținte, la diferite distanțe. Din probele de fond rezervate fetelor, reprezentantele noastre participă la proba de 5 km și la ștafeta de 3x5 km. Pentru întreceri reprezentanții noștri, printre care menționăm: boberii Ion Panțîru și Gh. Maftei, biatloniștii Nicolae Bărbulescu și Constantin Carabela, cît și fondistele Marcela Bratu și Rodica Munteanu s-au pregătit cu seriozitate. Rezultatele obținute la o serie de concursuri interne și internaționale vorbesc din plin despre aceasta. Așa că, la Innsbruck, alături de hocheiști, și ei vor avea un cuvînt de spus.

TEODOR CRISTIAN

INSIGNA DE POLISPORTIV

PROBA DE SCHI

ULTIMUL EXAMEN
(Prin telefon de la trimisul nostru)

Dacă vrei să fii bine pregătit la o materie, trebuie nu numai să înveți ci să și repeți ceea ce ai învățat. Tot așa stau lucrurile și în sport. La schi, de exemplu, unde se cere un echilibru desăvîrșit, agerime, forță. Acestea se obțin numai după un antrenament continuu și sistematic. Toate acestea n-au fost uitate nici o clipă de pionierii de la Școala de 8 ani din comuna Drăgănești-Olt, regiunea Argeș. După ce au trecut cu bine aproape toate probele pentru **Insigna de polisportiv**, ei au continuat să acorde același interes ultimului „examen" — proba de schi — antrenîndu-se sub îndrumările directe ale profesorului de educație fizică. Sîrguința lor a crescut mai cu seamă cînd au aflat că obținerea **insignei de polisportiv** face parte dintre condițiile cerute de cea de a doua distincție pionierească.

Ziua concursului i-a găsit pe copii entuziaști și în formă bună. Lupta a fost foarte strînsă, palpitantă. La capătul ei, foarte mulți dintre copii au înregistrat rezultatele dorite. Pe podiumul improvizat au urcat în ordine pionierii Grănuș Ștefan, Vîrban Ilie și Jianu Constantin. Erau fericiți și emoționați ca și ceilalți copii din jurul lor. Ningea. Fulgii mari, pufoși cădeau parcă anume pentru ei, alcătuind decorul cel mai potrivit pentru festivitatea de închidere a unui concurs de schi.

AL. MIHU

Ei făuresc noua geografie

de TITA CHIPER

Intr-o zi, aflîndu-mă într-o librărie, într-un început de toamnă, m-a ispitit o cutie de acuarele Achitasem bonul la casă și așteptam să primesc cutia, cînd s-a prins de brațul meu o fată jucăușă, vecina mea, elevă în clasa a VII-a Ne-am întors împreună acasă și pe drum nu s-a lăsat pînă nu i-am mărturisit la ce-mi trebuie acuarelele Spun drept, nu le cumpărasem într-un scop anume. Mai tîrziu veți înțelege că oricît te-ai depărta de vremea școlii, iți rămîne în suflet o amintire ușoară, caldă care te străbate la fiecare început de septembrie, oricît de vîrstnic ai fi.

Așa și eu, atunci cînd mi-am cumpărat acuarele ; nu-mi venea să părăsesc librăria forfotind de elevi, fără să-mi iau ceva care îmi amintea de timpul îndrăgit al școlii. Dar, ca să ne întoarcem nu-mi aduc aminte ce explicație i-am dat atunci vecinei mele Ea a rămas doar cu ideea că la mine se găsesc, la nevoie, culori. De aceea, acum cîteva zile nu m-am mirat cînd a venit să mi le ceară.

— Fac o hartă mare a țării, a spus ea cu mîndrie, și nu mai am albastru pentru ape.

— Gospodărește-l bine pe cel pe care ți-l dau, i-am spus eu, glumind, s-ar putea să mai ai nevoie de el.

— Nu, a răspuns fata, apele le trag cu penița și numai pentru lacuri și pentru Mare îmi trebuie mai mult.

— Ce-ți spuneam eu, am adăugat, fii cu grijă : apar și alte lacuri pe care nu le cunoști și poate nu-i de ajuns.

Vecina mea se considera tare la geografie.

— Să nu le știu ? Pe toate le spun, acum...

Și mi le-a spus, grăbită.

— De lacul Pîngărați ai auzit ?

A fost mirată. Mi-a mărturisit că nu știe unde vine, nu-i trecut în carte. Adevărat, n-avea cum să fie: se născuse în vară, mai jos de lacul de la Bicaz, pe firul Bistriței, după ce vestitul rîu iese din uzina electrică de la Stejaru ; Și mai sînt proiectate și altele pînă la Bacău, tot pe șirul Bistriței, urmînd să apară pe măsură ce se va construi șiragul de cetăți ale luminii.

A rămas gînditoare.

— Repede se mai schimbă geografia, a murmurat după un timp. Credeam că știu tot, dacă învăț înainte. Dar uite — ăsta nu-i trecut în carte.

— Astăzi o carte de geografie are mult mai mulți autori decît crezi, am liniștit-o eu.

— Dar atunci, s-a bucurat vecina mea, înseamnă că acum nici un elev nu știe mai mult. Și eu, dacă am aflat de lacul Pîngărați...

— Bănuiesc că alergi după un 10. Vezi să nu-l fi luat deja colegul tău Oprea Ion.

— Cine ? N-am nici un coleg pe care să-l cheme așa ! Și nu e nici la B.

— Și totuși Oprea Ion ți-e coleg. La școala din Stejaru, în vecinătatea hidrocentralei „V. I. Lenin" Bicaz. Deocamdată, la geografie, s-ar putea să fie mult mai tare decît tine.

— Cum așa ?

Și i-am povestit cum.

... Demult, cu cîțiva ani în urmă, într-un cîmp moldovean, pe care-l cutreierau scaieții învîrtejiți de vînt a poposit o echipă de constructori. În puțină vreme ei au ridicat puternica termocentrală de la Borzești. Printre constructori, mereu în fruntea celor mai buni, se afla un dulgher. Cînd s-a înălțat uzina hidroelectrică de la Stejaru, cine a lucrat la cel mai înalt cofraj ? Același dulgher voinic, cu obrazul ars de soare și vînt, cu mîna harnică și pricepută. Și cînd și-a încheiat munca, lucrările de la Brazi se aflau în desfășurare și s-a grăbit și într-acolo. Pe urmă s-a întors pe Valea Bistriței, chemat de noile hidrocentrale : Roznov I și II, Pîngărați, Bîfca-Doamnei, Vaduri... Peste tot unde a muncit a lăsat în urmă construcții impunătoare, înfrumusețînd, laolaltă cu miile de constructori, peisajul patriei. El avea un băiat...

— A, bănuiesc ce vrei să spui, m-a întrerupt vecina. E tatăl lui Ion, nu-i așa ? Și i-a povestit lui Ion pe unde a fost.

— Nu, nu i-a spus nici un cuvînt în mod special. Tot ce știe Ion putea să învețe și singur.

— Adică ?

— S-a jucat pe cîmpul Borzeștiului, a fost la Brazi, la Stejaru... mă rog peste tot pe unde a umblat taică-său.

— Frumoasă viață, a murmurat fata Dar atunci înseamnă că lui i-a venit mai ușor.

— De ce ?

— Fiindcă e foarte plăcut să înveți despre tatăl tău Cum ziceai că-l cheamă pe tatăl lui Ion ?

Cer voie tuturor autorilor de manuale școlare să adaug lîngă numele lor, un nume modest de dulgher, după cum aș putea, la fel, să adaug nenumărate nume de betoniști, fierari, excavatoriști, mineri... Dar pentru că numai de el m-a întrebat vecina mea îl scriu mai întîi : Oprea.

E unul dintre cei care, harnici, conștiincioși, pun din ce în ce mai multe culori pe harta înflorită a patriei. Înaintea literei și a peniței desenînd priveliștea nouă, vin muncitorii care înscriu în beton și fier multe din cele ce urmează să fie învățate la școală.

Veronica Porumbacu

Orak: GEOLOGIA

Frate-meu mai mare știe
taine din geologie,
basmul lumilor de piatră
din a țării caldă vatră
Ce sînt rocile ? Ce meșteri
au sculptat prin veac în peșteri
stalactite, stalagmite,
lungi coloane dăltuite ?
Lacrimi plînse din tavan
lin-prelinse an de an
împietrindu-și glasul mut,
în coloane au crescut...

Frate-meu mai mare știe
taine din geologie !
munții toți cum s-au născut,
pe pămînt de la-nceput,
și prăpăstii, și oceane,
harta lumii subterane,
lava ce-n vulcani mai fierbe
ori țișnește-n mii de jerbe,
trîmbe-nalte din afund,
rîu de flăcări, fără prund.
Știe pietre nestemate,
vîrsta rocilor, și toate
vîrstele, pe cînd era
tot pămîntu-n albă za
de zăpezi ori de ghețari,
ce-au lăsat în munții mari
lacuri limpezi în căldări,
ca privirea unei mări.

Căci pe toate mi le știe
cartea de geologie !

POȘTA LITERARĂ POȘTA LITERARĂ

Vă răspunde poetul Dan Deșliu

Cercul literar de la Școala de 8 ani Beglii — regiunea Ploiești

După cum se vede, activitatea cercului este rodnică, atît pe linia poeziei cît și pe aceea a povestirii-reportaj. Mi se pare demn de subliniat faptul că majoritatea lucrărilor prezentate se inspiră din realitățile locale, cîntînd măreția naturii și bucuria înfăptuirilor din anii socialismului. Din corespondența primită, am remarcat versurile elevilor Dedu Dumitru și Dedu Dragna, ca și narațiunile semnate de Stoica Cecilia și Petrescu Cornel Ne-ar interesa o relatare mai detaliată a felului în care decurg ședințele, a discuțiilor ce se poartă și alte amănunte de acest ordin.

Spor la muncă și noi succese pe 1964 !

Pistol Adriana — Iași

Cele trei strofe, deși vădesc oarecum îndemînare în versificație nu reușesc să producă efectul hazliu pe care, probabil, l-ai urmărit. Am impresia că te-ai cam pripit în final, uitînd că o glumă spusă pe jumătate lasă pe ascultători cam... nedumeriți !

Struț Mădălina Reuseni — Suceava

„Cîntecul pentru republică" are lucruri frumoase. Așteptăm și alte încercări, în care să aflăm cîte ceva despre viața nouă a plaiurilor natale.

Filip Gheorghe Dumbrava Roșie — Bacău

Rîndurile pe care le-ai trimis sînt îmbucurătoare, ca orice veste nouă în legătură cu înflorirea satului colectivizat. Iți urez succes la învățătură și satisfacții în strădania literară

Savian Mihaela — București

Schița „Supărarea Irinei" anunță anumite posibilități pe linia prozei de scurt metraj : situația se conturează încă din primele rînduri, dialogul e ager, fraza concisă. Dar — și acest „dar" nu-i un simplu amănunt — ce ne facem cu greșelile ortografice, greu de trecut cu vederea la orice elev de clasa a VII-a, ca să nu mai vorbim de cei cu veleități literare ? „Patinoar" se scrie cu „o" și nu cu „u" ; „întotdeauna" se scrie așa și nu despărțit ; „a dori" nu se scrie cu doi „i" ; antrenorul și tăticul Irinei „veneau" și nu „venea" — etc.

Aș vrea să aflu și părerea ta.

Popescu Ana — Alba Iulia

Dintre încercările tale, interesante mi se par cele două poezii închinate luptei comuniștilor („Fericire" și „Ce e partidul"). Desigur, crearea unor imagini despre inima de foc a vieții noastre, despre partid — nu-i o problemă care se poate rezolva cu mijloace simple. Atunci cînd iți propui o asemenea temă, trebuie să te străduiești să exprimi cît mai clar și mai avîntat ideile și sentimentele care te însuflețesc. În acest sens, lucrările amintite sînt promițătoare și ne fac să așteptăm cu încredere pe cele ce vor urma.

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA : București Piața „Scînteii", telefon 17.60.10, 17.60.20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361